

ER Chicago

Dean had telefonisch al laten weten dat hij ziek was. Een lichte zonnesteek, vermoedelijk gecombineerd met een griepje. Dit alles moest wel zo ongeveer over zijn tegen de tijd dat ik in Chicago zou arriveren.

Hij wachtte me op bij de slurf van mijn vliegtuig. Onder zijn roodverbrande huid zag hij paarsig bleek en hij stond een beetje krom, alsof hij gebukt ging onder hevige krampen. Desondanks stond Dean erop mijn handbagage te dragen, zodat ik met lege handen voortsjokte naast mijn zwetende gastheer door de eindeloos lange gangen van vliegveld O'Hare.

Bij de bagageband was nog geen koffer gearriveerd. Dean zette mijn tas neer en we bespraken ons dagelijkse wel en wee. Deans werk bij de House of Blues beviel prima, de fooien waren fantastisch: hij leefde ruim van zes diensten per week. Zijn opleiding aan de schrijversvakschool ging goed, leuke mensen, wisselende docenten. En nee, hij wist nog steeds niet zeker of hij in Chicago wilde blijven.

Twee jaar geleden hadden we elkaar in San Francisco leren kennen toen ik bij mijn oude vriendin Renata logeerde. Dean en zij waren huisgenoten. Hij wilde daar graag weg om zich in het goedkopere Florida te vestigen in de buurt van zijn broer. Tegen de tijd dat hij daar zat, leek het hem toch beter om terug te keren naar zijn geboorteplaats Cincinnati en tijdelijk bij zijn ouders in te trekken. Cincinnati is een soort Almelo en ook de beschrijvingen van zijn ouders deden het ergste vermoeden, maar goed, hij ging en besloot daar dat het leven pas echt zou beginnen in Chicago. Dean lijdt niet alleen aan de structurele zekerheid dat alles goed zal komen als hij maar vertrekt, maar ook aan depressies en aan een dodelijk zwartgallige manier van tegen het leven aankijken. Het klikte meteen tussen ons.

De band begon te lopen, maar na een eerste ladinkje koffers kwam er niets meer. Na een kwartier besloten we buiten een sigaretje te roken. Het begon donker te worden en de lucht was warm en zwoel. Het rook hier naar vakantie.

“Er is al bijna twee weken een hittegolf gaande,” zei Dean, “wist je dat?” Ik knikte. Tijdens mijn logeerpunt van vorige week in San Francisco had ik gehoord dat de eerste doden al waren gevallen. “Op radio en tv gaat het er voortdurend over,” zei hij, “over oorzaak en gevolg, Katrina, het einde van het Mayakalender en natuurlijk het einde van de wereld. Het hele leven hier draait om de hitte. Als je wilt weten hoe je oververhitting moet voorkomen, hoef je de radio maar aan te zetten en de tips vliegen je om de oren. Ik hoop wel voor je dat het iets koeler wordt, want het is nu echt te heet om dingen te doen.”

Ik vond het niet erg. Het kan me niet heet genoeg zijn. “Nou ja,” zei Dean, “je kunt lekker bij het meer gaan liggen, maar dan moet je wel oppassen, want dat heb ik ook gedaan. En die zonnesteek is nog steeds niet over.” Hij toonde me zijn vurig rode schouders, waar de vellen treurig van af hingen. “Had je je wel ingesmeerd?”

“Nee. Ik ben in slaap gevallen.” Hij keek neerslachtig naar zijn schoenen. “Dit is van twee uurtjes zon.”

We gooiden onze peukjes in een vuilnisbak en liepen terug naar de band. Nog altijd niets. Men begon onrustig te worden en ik was blij dat ik mijn

nicotine in ieder geval binnen had.

“Maar lig je nog hele dagen in bed?” vroeg ik. Hij knikte. “De hele week al. Dit is de eerste keer dat ik er langer dan een uur uit ben.”

“Maar kun je het nog wel aan dan?”

“Jawel. Maar ik wil wel douchen voor we gaan eten. Vind je dat goed?”

“Tuurlijk. Wat jij wilt.”

“Maar heb je niet heel erge honger?”

“Neu, gewoon.”

“Oké. Echt?”

“Echt.”

“Goed.” Hij leefde op. “Kijk, de band gaat weer lopen!”

“Het punt is alleen dat ik waarschijnlijk nergens kan parkeren,” zegt Dean, “want The Cubs spelen vanavond.”

“Nou ja, dan gaan we eerst eten. Ik bedoel, je stinkt niet, dus die douche kan later ook. Wie zijn The Cubs?”

“The Chicago Cubs, dat is het populairste baseballteam van Chicago. Hun stadion is tegenover mijn huis.”

“Ik dacht dat de Chicago Bulls het populairst waren. Daar hebben ze het in ER altijd over.”

“Hebben jullie in Nederland ook ER?”

“Ja. En Chicago Hope. Jouw stad is beroemd om zijn ziekenhuizen. Maar hoe zit het met die Bulls?”

“Die hebben een stadion aan de andere kant van de stad. Goh, dus jullie hebben ER én Chicago Hope...”

We rijden al ongeveer een uur over de diverse snelwegen en ik moet zeggen dat Chicago er opwindend uitzag. Omdat in Amerika alles *giant* is, is het meer groter dan onze eigen Noordzee, zijn de kleinste bootjes de grootste jachten en is de hoogbouw een fantastische skyline van lichtjes. We verlaten de snelweg.

“Weet je wel hoe je moet rijden?” vraag ik voorzichtig.

“Jawel... Ik weet nu bijvoorbeeld zeker dat we fout zitten.” Hij kijkt om zich heen. “Dit is een foute buurt en ik moet waanzinnig piesen.” Hij stopt bij een hamburgerachtig gebouw en buigt zich over me heen om mijn deur op slot te doen. “Doe je raam ook maar dicht,” zegt hij. “Ik ben zo terug.” Ik kijk om me heen en vraag me af waar het foute van deze buurt in gelegen is. Het onderscheid in goede en foute buurten vind ik in Amerika erg onduidelijk wat betreft omgeving en architectuur. Het wordt hier geloof ik vooral afgemeten aan de overheersende huidskleur in een gebied. Mijn oog valt op een sticker op de binnenspiegel met de tekst: Warning: Uw kind in een kinderzitje kan stikken in de airbag.

Dean keert terug met een fles Diet Pepsi. Voordat ik hem kan vragen of hij echt een airbag in deze oude bak heeft, houdt hij mij de fles voor. “Wil je ook wat?” vraagt hij.

Ik neem een slok en vraag of hij zijn Diet Pepsi-dieet nog steeds volgt.

“Nee. Dat mocht niet meer van mijn therapeut. Ik ben er zo goed als helemaal van af.”

“Wat is zo goed als?”

“Ik drink nog hooguit twee flessen per week.”

Twee jaar geleden nuttigde hij dagelijks drie anderhalve liters.

“En waarom moest je ermee stoppen van je therapeut?”

“Hij zei dat ik te speedy werd van de cafeïne. Maar daar dronk ik het juist voor, om wakker te blijven van de cafeïne.”

Hij klemt de fles tussen zijn benen en geeft gas. Volgens Renata is al die cola niet alleen slecht voor de gezondheid, hij wordt ook hartstikke impotent van telkens die koude fles tegen zijn kruis. Ik denk dat Renaat te lang in Amerika woont.

“Ik moet echt heel erg nodig piesen,” zegt Dean.

“Ben je hier niet geweest?”

“Nee. Ik vertrouwde het niet.”

Hij stopt bij een benzinepomp. “Alles afsluiten,” zegt hij. “Het is hier nog steeds foute boel.” Gehoorzaam draai ik mijn raampje weer dicht.

“Shit, hier was ik al bang voor,” zucht Dean als we eindelijk in zijn buurt belanden. Het is een gekkenhuis op straat. Duizenden mensen in shorts en shirts zijn op de been. Het is nog steeds heerlijk warm en ik heb zin om de auto uit te springen en me in het gewoel en gezuip te storten. Maar eerst moeten de auto geparkeerd en de magen gevuld.

Tegen de tijd dat we eindelijk, eindelijk bij zijn woning arriveren, constateer ik meteen dat hij in een hotel woont. Het is een chique huis met een prachtig portaal en trappenhuis. De rode traploper gaat door in de donkere gang, waarop zes identieke paneeldeuren uitkomen. Mijn te galante gastheer is nog halverwege de trap met mijn hutkoffer als ik al heb gezien dat in de badkamer niets wijst op vier bewoners: er hangen geen handdoeken, er ligt geen zeep, het lijkt de gemeenschappelijke badkamer van een uiterst fatsoenlijk pension. En overal, behalve op de muren en het houtwerk zitten de roken-verboden-stickers opgeplakt. “Hoe doe je dat nog?” vraag ik aan Dean, die er niet alleen op staat om mijn koffer van hot naar her te dragen, maar ook zeer standvastig is in het deuren voor me openhouden. Er zit een balkon achter de keuken en daar staan emmers zand met peukjes.

De volgende dag word ik wakker van het geluid van een geweldig versterkt Riha-orgel. Het speelt hoelahoep-deuntjes en af en toe galmt een ophitsende mannenstem er iets doorheen, waarna er een hysterisch gejoel en gejuich losbreekt. Ik kijk verwilderd om me heen en zie dat Dean rustig doorslaapt. Ik zie ook dat Deans kamer, die gisteravond nog zo knus leek, overdag erg donker is. Het enige raam dat er is, heeft uitzicht op een blinde muur.

Ik sta zachtjes op, zet mijn matras tegen de muur en zoek een setje kleding. Dean komt overeind en vraagt of ik goed heb geslapen. “Ja. Goed, ja. Maar wat is die krankzinnige herrie buiten?”

“O, dat is de opening van de wedstrijd.”

“Op dit tijdstip?” Het is negen uur.

“Ja, dat gaat de hele dag door. Dat is het seizoen, hè.”

“En jij slaapt daar doorheen?”

“Soms. Meestal passen mijn dromen zich vanzelf aan dat geluid aan.” Hij rekt zich kreunend uit. “Wat ga je doen vandaag?”

“Geen idee. Een beetje de sfeer van de stad proeven, denk ik. En jij?”

“Ik blijf nog een dagje liggen, want het gaat nog steeds niet beter.” Hij

snuffelt onder zijn oksel. “Ik zweet zo waanzinnig. Echt niet normaal.”
“Ik denk dat je koorts hebt. Een zonnesteek is na ongeveer vier dagen wel over,” zeg ik op een toon alsof ik er verstand van heb. “Dit is zware griep.”

In de keuken hangt dezelfde sfeer als in de badkamer: er is een fornuis met oven, een magnetron en een ijskast, maar van de aanwezigheid van vier bewoners ontbreekt ieder spoor. De keukenkastjes zijn nagenoeg leeg en na lang rondscharrelen vind ik een pan en een mok, zodat ik thee kan zetten. In de besteklade ligt wat plastic wegwerpbestek, twee vleesmesses en een lepel.

Ik rook een sigaretje op het balkon en bewonder het troosteloze uitzicht op een bovengronds metrostation. Dean voegt zich bij me. Het zweet druppelt van zijn gezicht. “Ik moet zo even mijn auto op een andere plek gaan zetten,” zegt hij.

“Hoezo?”

“Tijdens wedstrijden mag je vanaf acht uur ‘s morgens niet langer dan twee uur op dezelfde plek staan.”

“Heb je geen parkeervergunning?”

“Ik heb me nog steeds niet laten inschrijven in Chicago. Omdat ik niet zeker weet of ik hier wel wil blijven.”

“Maar je opleiding is toch leuk? En je werk beviel toch goed?”

“Jawel.” Hij zegt het weifelend en zwijgt om de metro voorbij te laten denderen. “Maar ik heb het nog steeds niet helemaal gevonden,” zegt hij uiteindelijk. “Weet je, soms ben ik bang om net zo als zij daar te eindigen.” Hij knikt naar twee voddige mannen die onder het spoor ruzie staan te maken.

“No Allen!” schreeuwt de ene man tegen de andere, “you owe me another twohundred bucks. I want you to give me twenty right now.”

Allan antwoordt iets wat we niet verstaan. Er dendert weer een metro langs. Ze smoezen verder en de eerste man slaat zijn armen om Allan heen en drukt hem stevig tegen zich aan. Allan verweert zich niet, maar gaat er ook niet in mee. We kijken gefascineerd toe hoe de man Allan loslaat en vriendelijk beklopt. Allan ziet er minder smerig uit dan hij.

“Maak je geen zorgen, Dean,” fluister ik. “Allan wordt gehanteerd door zijn homofiele contact. Allan is waarschijnlijk gelukkig getrouwd en heeft af en toe onder het spoor een onwijs romantische ontmoeting met die zwerver, die hem tegen betaling bedient.” Allan rommelt in zijn zakken en stopt de man iets toe. “En daarnaast moet Allan een flinke hoeveelheid zwijggeld betalen.”

Allan sjokt met hangende schouders weg en de man onder het spoor roept hem bedankjes na.

“Daar hoeft jij je geen zorgen meer over te maken, want nu weet zelfs je vader het.”

“Thanks Allan,” roept de man nogmaals. “We’re gonna meet soon.”

“Maar dat is het niet. Ik ben gewoon bang als een geflipte zwerver te eindigen.”

De volgende dag bel ik Renata voor advies. “Hij is echt zo ziek als een hond. Zijn er geen instellingen voor onverzekerde Amerikanen? Hij zal toch niet de enige in zo’n situatie zijn?”

“Half Amerika loopt onverzekerd rond,” zegt Renaat. “Vandaar ook overal die waarschuwborden.” Ze brult van het lachen. Het park bij haar om de hoek staat er vol mee. Attention: Check eerst het gras op hondenpoep voor u uw kinderen er laat spelen. Aan iedere auto zit een zijspiegel met sticker: Caution: De afstanden lijken in deze spiegel groter dan ze zijn. Kijk over uw linkerschouder voor u invoegt. Bij het pierenbadje van een motel: Warning: Er is geen badmeester aanwezig. Laat kleine kinderen niet alleen bij het water.

“Je zou eens naar zo’n Health Store kunnen gaan,” zegt ze. “Daar werken van die alternatieve therapeuten die soms wel goede diagnoses hebben. Denk je dat Dean dat aankan, om daarheen te gaan?”

“Ik weet het niet. Ik kan het voorstellen. Ik begin nogal ongerust te worden.”

“Ik ook. Ik ben zo bang dat-ie aids heeft.”

“Ja! God, ik ben er zó bang voor dat ik er niet eens over durf te beginnen.”

“Met hem of met mij?”

“Allebei.”

‘s Avonds is het zover: we gaan ons storten in het Amerikaanse gezondheidssysteem. Na lang zoeken naar een parkeerplek zet ik de auto op de stoep onder een spoor. “Ga jij maar naar die shop. Ik blijf hier, zodat ik meteen weg kan als er politie aan komt.” Hij knikt, stapt uit en sjokt weg. Ik steek een sigaret op en probeer op de kaart uit te zoeken waar we ongeveer zitten ten opzichte van Deans woning. Tegen de tijd dat ik heel Chicago heb bestudeerd, is Dean nog steeds niet terug. D’r zal toch niks gebeurd zijn? Ik kijk om me heen en vraag me af of dit een goede of foute buurt is. Door die bovengrondse metro lijkt alles hier eigenlijk een foute buurt, het is werkelijk té deprimerend.

Na ruim een half uur stapt-ie in. “En?” vraag ik.

“Dit was echt iets heel bijzonders,” zegt Dean licht opgewonden. “Deze vrouw keek in mijn ogen en zei dat de verhouding met mijn vader erg slecht was, maar dat ik op moest houden mezelf daar de schuld van te geven.”

Christus te paard.

“En heeft ze je daar een goed middel tegen gegeven?”

“Ze heeft het allemaal opgeschreven. Kijk.” Hij trekt een stuk papier uit zijn broekzak met een lange ingrediëntenlijst. “Maar deze dingen verkocht ze zelf niet. Dat maakt het wel heel betrouwbaar, vind ik. Ik bedoel, ze verdient nauwelijks iets aan me. Het enige wat ik bij haar heb gekocht, is deze Aloë Vere-Juice.”

“Maar schat, heeft ze ook gezegd wat je mankeert?”

“Ehh, jawel... We moeten hier naar rechts. Kun je draaien?”

Ik start de auto en draai.

”Maar wat heb je dan volgens haar?”

“Ik ben uitgedroogd en ik heb koorts.”

“Dean, dat zijn symptomen, geen oorzaken.”

“O. O, wacht, hier moeten we afslaan. O, shit, te laat. Nou ja, dan pakken we de volgende links. Ik moet beter opletten, want ik ben telkens net te laat met mijn aanwijzingen. We moeten maar niet te veel praten.”

We komen thuis met bossen peterselie en citroengras, verse gember, maïskolven (alles biologisch geteeld), sappen, drankjes, pillen en de nodige adviezen: flink drinken om de ontstekingen eruit te spoelen, niets nemen tegen de koorts, want die moet gewoon worden uitgezweet, vooral doorgaan met therapie en geen cola's. De biologische winkel was een supermarkt groter dan de grootste Albert Heijn.

Dean verdwijnt in de badkamer, terwijl ik me stort op het snijden van peterselie en citroengras voor een uiterst dubieuze soep. Groenten en fruit drapeer ik op een schaal, de overgebleven peterselie plant ik in een glas water en tot slot maak ik een gezonde salade voor ons beiden.

Joe, een Italiaanse huisgenoot, leunt tegen de deurpost en houdt vanuit die positie alles glimlachend in de gaten. Ik doe net alsof ik dit heel normaal vind en maak af en toe een opmerking waar hij dan weer op in kan gaan. Ook vraag ik of hij mee wil eten, maar dat hoeft niet, want dat heeft hij al gedaan. En daar hebben we Mary! Volgens Dean is dit een heel aardig kind en ik bekijk haar eens goed. Ze geeft me een hand en zegt enthousiast tegen Joe dat het hier bijna een huis lijkt met al die boodschappen op het aanrecht. Joe neemt plaats aan tafel. Mary neemt zijn plek tegen de deurpost in. "Blijf je hier nog even?" vraagt ze aan mij. "Ik vind het wel leuk zo."

"Ik snap er niks van hoe jullie hier leven," zeg ik. "Eten jullie wel? Ik bedoel, Joe, jij zegt net dat je al hebt gegeten, maar wáár dan? Ik zie nergens sporen van afwas of eten of zoiets. En de badkamer, gebruiken jullie die wel eens?"

"Jawel," zegt Joe, "maar er komt hier iedere week iemand schoonmaken." Ik kijk hem afwachtend aan, maar dit moet alles verklaren, want hij lacht me vriendelijk toe en zegt niets meer.

"We eten best vaak pizza," zegt Mary behulpzaam.

Joe knikt instemmend. "Ik heb net ook pizza gegeten. Die was al klaar, hoefde ik niet meer in de oven te zetten. Maar als je nog pizza wil... Ik heb nog staan. Als je die even in de oven zet, is-ie zo weer warm."

Daar verdringt ineens een oud vrouwtje Mary van haar deurpost. Ze heeft een spuitbus in haar hand en steekt een warrig verhaal af over beesten die in buurhuizen zijn gesignaleerd. Mary verlaat de keuken, Joe blijft vriendelijk glimlachen. Het oude mens richt het woord tot mij: of ik alles wel netjes schoon houd, want voor je het weet, zit dat ongedierte hier ook. Ze opent de lege kastjes en bekijkt ze kritisch.

En daar hebben we Dean. Het is opeens een komen en gaan in dit dode huis. "What's up?" vraagt hij en ze steekt haar hele verhaal nog eens af.

"Het is hier hartstikke schoon," zegt Dean, "dus aan ons zal het niet liggen."

"Nou," zegt mevrouw, "ik zie anders wel dat hier gekookt wordt en het is belangrijk dat jullie alles goed schoonhouden als je hier kookt." Mijn mond zakt open. Wie is dit wijf? Er staat hier verdomme niet eens een vuilnisbak. De rotzooi moet in plastic zakken naar de containers beneden worden gebracht. D'r mag binnen niet worden gerookt, voor logees moet toestemming worden gevraagd. Aan de voorkant van dit huis is het een continu kabaal door dat stadion, aan de achterkant kun je geen normaal gesprek voeren vanwege de metro, die iedere vier minuten langstettert. Onder het spoor lopen zwervers en stinkt het naar verschaald bier en pis.

Heel grootsteeds allemaal. En voor dit vreugdehol moet Dean maandelijks 440 dollar neertellen.

Hij kan beter in een echt hotel gaan zitten.

Ik duw hem een kom met mijn zojuist getrokken ondefinieerbare brouwsel in handen en Dean verlaat direct de keuken. Zodra mevrouw haar hielen heeft gelicht, verschijnt hij weer in de deuropening met de kom soep onveranderd in zijn handen geklemd.

“Je moet je er niks van aantrekken,” zegt Joe tegen hem. “She’s cute, no problem.”

“Cute?” roept Dean uit. “She’s a bitch, dressed up like a sweet little old woman!” Het is de zus van de hospita.

We gaan zitten en Dean bekijkt de glimlachende Joe met afgrijzen. Hij neemt een voorzichtige hap van zijn soep en zijn gezichtsuitdrukking verdiept zich nog iets. De lepel blijft twijfelend boven de kom hangen en na een korte stilte geeft hij ons te kennen dat hij weer gaat slapen: ons uitstapje is toch wel slopend geweest.

“Drink je je soep wel op?” vraag ik streng. Hij knikt moeizaam en staat op.

“Ik ga nog even in bad liggen,” zegt hij.

Joe glimlacht onvermoeibaar. Hij is blij een Europeaan op bezoek te hebben, zegt hij. Dat geeft hem een gevoel van vertrouwdheid. Heb ik dat nou ook? Ik knik zo vaag mogelijk en hoor mezelf verschrikkelijk kauwen en knisperen.

De Aloë Vere-Juice en peterselie helpen niet en vrijdag besluiten we naar de 20-dollar-kliniek te gaan, die Joe voor ons heeft weten te traceren. De kliniek bevindt zich in een slechte buurt en deze keer zie ik dat ook: veel bouwval, vuilnisbergjes langs de weg, armoedige mensen en treurige auto’s. Tot onze verbazing is het doodstil rondom de kliniek. We hadden hier rijen mensen verwacht, somber voor zich uit starend en hun peukjes uittrappend op de grond, huilende kinderen, geïrriteerde ouders, maar niets van dat al. Twee vrouwen en een kindje zitten op de stoep voor de gesloten deur en verder zijn we alleen. Als we een intercom zoeken, zegt de oudste vrouw: “Hij is gesloten vanwege the Fourth of July.”

“Maar dat is morgen!” roep ik uit.

“Jawel,” zegt de jongere vrouw, “maar morgen is het zaterdag en de mensen horen er toch een dag vrij voor te krijgen, dus dat krijgen ze dan vandaag.” We knikken moedeloos.

We besluiten naar huis te gaan en de hospita te vragen naar een goede arts. Dan maar wat duurder, het is niet anders.

“Laat je maar op alles testen,” zeg ik, “niet alleen op griep.”

Dean kijkt me recht aan en vraagt sloom: “Je bedoelt dat ik een aids-test moet laten doen?”

“Jajaja,” stotter ik, “ook. Zeker doen. Maar ook op bijvoorbeeld ehhe, nou ja, bijvoorbeeld suikerziekte of geelzucht ofzo.” Hij knikt en houdt het portier van de auto voor me open. Ik stap in en voel me buitengewoon ongemakkelijk. Wat moeten we doen als het echt aids is? Ik moet er niet aan denken hem hier komende dinsdag achter te laten met zo’n diagnose. Ik moet helemaal niet denken aan zo’n diagnose. Hij stapt in en zegt dat dat bijna onmogelijk is. “Ik heb nog nooit níet veilig gevreeën,” zegt hij.

“Echt?”

“Echt. Tegen de tijd dat ik zeker wist dat ik van de mannen was, bestond aids al. Ik ben altijd voorzichtig geweest.”

Ik slaak een zucht en besluit vanavond meteen Renata te bellen.

De arts heeft het niet druk. We kunnen meteen terecht en het ziet er niet naar uit dat hier sprake is van een open spreekuur, want er zit geen hond in zijn wachtkamer. Hij beschikt over een spreekkamer, een onderzoekskamer en een eigen wachtruimte in een kliniek. Helemaal voor ons alleen. Ik houd mijn hart vast voor de rekening.

Dean is uitgedroogd, heeft koorts en is te lang rond blijven lopen met een zware zonnesteek. Verder heeft hij een oorontsteking. Hij krijgt antibiotica die de dokter nog heeft liggen en zo moet hij het weekend door zien te komen. Een bloedtest kan in verband met The Third of July helaas niet worden gedaan. Dean moet veel vruchtensappen en water drinken, geen limonade, geen alcohol. Hij mag niet roken en geen vet eten. Veel salades en fruit.

De rekening voor deze diagnose die we zelf ook al hadden gesteld, bedraagt veertig dollar, contant te betalen.

Zaterdagavond ga ik met Joe en zijn giechelende vriendinnetje naar de pier om in de regen het Fourth-of-July-vuurwerk te bekijken, dat, weer of geen weer, gewoon doorgaat. Ik verdenk Joe van een stiekeme voorkeur voor mannen en dat wordt bevestigd door de manier waarop zijn vriendinnetje constant met hem loopt te flirten en te stoeien, terwijl hij nergens op ingaat. Het arme wicht komt duidelijk iets te kort. Ik verdenk haar van cheerleader-ambities die nooit zijn vervuld, omdat ze destijds al te dik was voor een dergelijk erebaantje.

“Heb je vandaag nog iets leuks gedaan?” vraagt Joe zodra zijn praatgrage vriendinnetje haar hielen heeft gelicht om ergens een paraplu te kopen. Ik doe hem verslag van de kliniek, de dokter en het eindeloze gezeur in de apotheek. “En vanmiddag ben ik de stad ingegaan om The Taste of Chicago mee te maken.”

Dat vindt Joe fantastisch. ‘Awsom’ zeggen ze hier op alles, zoals ze in San Francisco in iedere zin minstens één keer het woord ‘cool’ bezigen. Ik leg hem uit waarom het helemaal niet awsom was, waarom het tijd- en geldverspilling was: zelfs dit eet- en drinkfestival was giant, extra large en super big. Je kon nergens zitten, dus liepen duizenden mensen van hun buitenproportioneel dure bordjes voedsel te happen. De stands waren geen standjes, maar circustenten waar je met bonnen die je bij andere megatenten moest kopen, cola of sprite kon aanschaffen. En zo was het ook met het eten gesteld: the Taste of Chicago had in iedere willekeurige stad gehouden kunnen worden, want het ging hier louter om Amerikaans doorstouw-vreten.

Ik had het een beetje gehad met de Amerikanen en hun take-away-coffees, waarschuwingen, verboden-te-roken-neuroses en werkgevers die hun mensen onverzekerd lieten rondlopen. Joe ging zo hartstochtelijk mee in mijn weerzin dat ik van de weeromstuit een nog grotere hekel kreeg aan alle Europeanen die maar liepen te zaniken over de oppervlakkigheid en dan vooral de oppervlakkige vriendelijkheid van de Amerikaan. “Ze zijn tenminste vriendelijk,” snauwde ik tegen hem, “en dat kun je van de

gemiddelde diepzinnige Italiaan, Fransoos of Hollander niet bepaald zeggen. Of wel soms?” Bah.

De antibiotica hadden net zo weinig resultaat als de Aloë Vere en maandagmorgen gingen de doodzieke Dean en ik terug naar de dokter. Het was nog altijd bloedheet en ik had me er verder definitief op ingesteld dat dit geen vakantie was, maar een week uit het leven van de gemiddelde Amerikaan. Ik was geen toerist, maar een reiziger die van alle kanten kennismaakte met ‘s lands wijs, ‘s lands eer. De volgende keer moest ik toch maar weer eens naar Gran Canaria, bedacht ik me in de wachtkamer. De dokter riep me erbij. Dean zat op de behandelbank in de onderzoekskamer en in deze spierwitte, steriele ruimte zag ik eindelijk wat er aan de hand was: hij was knalgeel. “Hepatitis A,” zei de dokter ten overvloede, “in een dusdanig vergevorderd stadium dat hij onmiddellijk naar het ziekenhuis moet.” Ik vroeg me af of je in Nederland ook werd opgenomen voor geelzucht en kon het me nauwelijks voorstellen. Maar Dean mocht zo niet blijven rondlopen, ook met het oog op besmetting. De dokter gebaarde dat hij van de behandelbank af kon komen en ging ons voor naar zijn spreekkamer. Hij nam plaats achter zijn bureau en wachtte tot wij zaten. “Je moet naar je werk bellen,” zei hij tegen Dean. “Het is belangrijk dat je collega’s een prik krijgen. Het kan heel goed zijn dat je het op je werk gekregen hebt, gewoon, via de airconditioning. Misschien heeft een aantal collega’s het al. Maar hoe dan ook, je moet ze inlichten.” Dean zag eruit alsof hij dit erger vond dan het ziekenhuis. “En heb je huisgenoten?”

We knikten allebei. “Die doen er ook goed aan om zich te laten testen,” zei de arts. Hij wendde zich tot mij: “En jij natuurlijk ook.”

“Maar hoe moet dat met het ziekenhuis?” vroeg ik. “Dean kan dat nooit betalen.”

De dokter knikte en vouwde zijn handen onder zijn kin. “Daar zijn potjes voor. Heb je een baan?”

Dean knikte.

“Zwart of wit?” vroeg de arts.

“Zwart,” zei Dean.

“Goed. Dat is je geluk. Je moet in het ziekenhuis zeggen dat je werkloos bent. Er is een fonds voor mensen zonder baan. Zolang je werk hebt, gaat men ervan uit dat je het hoe dan ook kunt betalen. Dus beloof me dat je zegt dat geen werk hebt.”

Dean knikte. Hij zag eruit alsof hij flauw ging vallen.

De tasje waarvan ik dacht dat hij ze gevuld had met schone onderbroeken, pyjama’s, boeken en andere hulpstukken voor in het ziekenhuis, bleken vuilniszakjes te zijn, die Dean in een container langs de weg kieperde. “Ik denk niet dat ik daar iets nodig heb,” beantwoordde hij mijn prangende vragen. Ik begon licht wanhopig te worden. “Dean, misschien moet je langer blijven en vanaf morgen ben ik er niet meer om je spullen te brengen. Pak nou in godsnaam een tas in.”

Hij bleef stilstaan en zuchtte dat hij daar echt alleen maar ging slapen. “Je moet thuis nog maar niks zeggen, hoor. En al helemaal niet tegen die vreselijke Joe.”

Dat was zo ongeveer het eerste wat ik vanavond ging doen, zijn hele huis inlichten. Ik zei niks.

“En ik ga ook niet naar mijn werk bellen,” vervolgde hij. “Nou ja, alleen om te zeggen dat ik nog steeds ziek ben, maar ik vind het te gênant om iedereen naar de dokter te sturen. En ik ben bang dat ik dan straks ook niet meer terug hoef te komen. En ik kan die baan niet missen.” Hij klonk redelijk wanhopig. Ik sloeg mijn arm om hem heen, wat hij afweerde met het oog op besmetting.

‘Warning’, staat er op de toegangsdeur. ‘Deur sluit automatisch. Wacht op piep’. We wachten op de piep, lopen naar binnen en nemen op aanwijzing van een mevrouw achter een balie plaats in de wachtkamer. Twee televisies op vier meter afstand van elkaar staan keihard aan op verschillende zenders. Ze hangen te hoog om het geluid uit te kunnen zetten. Dean wordt geroepen om zich aan balie twee te melden. Een meneer met een blauw jasschort en getatoeëerde armen en borst rolt Deans mouwen op. De hele wachtkamer kijkt toe hoe zijn temperatuur en bloeddruk worden opgenomen. Het heeft iets geruststellends hem zo in bekwame handen te zien, maar het is helaas van korte duur en Dean komt weer zwijgend naast me zitten. We proberen de soap te volgen, tot hij een halfuur later wordt geroepen voor zijn registratie aan balie drie.

Alles duurt hier erg lang. Niks zwiepende klapdeuren met roepende ambulancebroeders en -zusters, niks heen en weer dravende doktoren die en passant de honkbalpeilingen van The Bulls doornemen. Het zeurt maar voort en lijkt in niets op mijn eigen vertrouwde ER.

De soap wordt weer onderbroken door reclame en zo langzamerhand herken ik de momenten waarop dat telkens gebeurt; de personages trekken dan een bepaalde blik en staren diepzinnig naar een ver, onbekend punt. Daar komt Dean weer aangesjokt. Hij laat zich naast me op een stoel zakken.

“Heb je al iets gevraagd over de verzekering van dat fonds?” vraag ik zachtjes. Hij knikt en zegt dat hij er niet voor in aanmerking komt.

“O! Shit, waarom niet?”

“Omdat ik werk heb.”

“Wát?”

Hij zegt niks meer. Na een lange stilte vraag ik: “Waaróm nou Dean?” terwijl ik het antwoord al weet. Omdat hij te trots is. Hij is geen werkloze, geen zwerver onder het spoor.

Nog niet, maar hij moet vooral zo doorgaan, dan worden al zijn angsten werkelijkheid.

Bijna twee uur en vele, vele sigaretten geleden is Dean achter de klapdeurtjes verdwenen. Ik heb niets meer vernomen en heb een halfuur geleden gevraagd of ik naar hem toe kan. Ik vind het zo langzamerhand tijd worden voor harde actie. Daarnaast wil ik er nu ook écht bij zijn, bij dat grootse, meeslepende ER-leven vol panieksituaties, brancards en geroep om drie zakken bloed 0 negatief! Heboplasma’s! Glucosemonsters! In plaats daarvan heb ik de folders gelezen van het Amerikaanse kankerfonds. En ook voorlichtende, onschuldig ogende folders blijken vol te staan met waarschuwingen. Zo moet je bijvoorbeeld alle zonlicht mijden.

Als je naar buiten gaat altijd lange mouwen, lange broeken en beschermende hoofddeksels dragen, want ook als de zon niet schijnt, is het levensgevaarlijk om je huid bloot te stellen aan UV-stralen. Altijd sunblock gebruiken en ook hier geldt: de zon hoeft niet te schijnen om toch allerhande schade toe te brengen. Zo zie je maar weer.

Ik vraag nog maar eens bij balie twee of ik naar Dean mag. Er wordt wat heen en weer gebeld en dan krijg ik eindelijk mijn felbegeerde toestemming.

Opgewonden duw ik de klapdeurtjes open. Dean! Hier ben ik hoor! Geen paniek, ik ga je ouders in Cincinnati bellen, ik ga je wasgoed naar de wasserette brengen, het komt allemaal goed!

Op een ziekenhuiszoem en wat gemompel na is het stil. Links van het gangetje bevindt zich een lange ruimte met een meterslange balie met mensen die eruitzien als administratief personeel. Daar tegenover staan de bedden, die van elkaar zijn afgescheiden met gordijnen. De balie en de bedden kunnen elkaar zien, de bedden elkaar niet. Maar dat hoeft ook niet, want behalve Dean ligt er slechts één oude meneer met zijn oude mevrouw op een krukje aan zijn zijde.

Dean heeft een infuus gekregen, draagt een schort-achtige pyjama, waartegen hij nog geler afsteekt, en staart diep-somber voor zich uit. Ik knijp in zijn hand. "Hoe is het?"

"Onduidelijk. Ze hebben bloed afgenomen en ik moet hier in ieder geval blijven tot de uitslagen van het laboratorium er zijn."

"En dat gaat lang duren?"

"Sommige moeten vandaag bekend zijn, andere morgen. Ik wil hier niet blijven."

"Nee lieverd. Dat wil ik ook niet."

We kijken treurig om ons heen.

"Ik had me verheugd op minstens één dokter Ross," fluister ik. We kijken nog eens rond, maar hoe we ons best ook doen, het zit er niet in voor ons. De uren verstrijken. Om drie uur besluit een nog niet eerder gesignaleerde arts dat het beter is als ik een antivirus krijg toegediend. "Seksuele contacten gehad met elkaar?"

"Nee."

"Gedronken uit glazen waar..." Hij kijkt in zijn dossier, "Dean uit gedronken heeft?"

"Niet dat ik weet."

"Goed. U krijgt een injectie. U kunt zich inschrijven bij de registratiebalie en dan wordt er een bed voor u klaargemaakt."

"Ik hoef geen bed. Ik hoef alleen maar een spuit."

Dat hoort de dokter niet meer, want hij is alweer vertrokken naar een volgende patiënt.

Het begint lekker vol te lopen hier. De oude meneer is inmiddels opgenomen in het ziekenhuis, er ligt een junkie tussen de bedden van de slapende Dean en mij in, er zijn twee oude bekenden met drankproblemen binnengekomen en er ligt een kermende vrouw met gesloten ogen op een brancard.

Mijn bloeddruk en temperatuur worden opgemeten bij balie twee, verzekeringsnummers, naam en adres genoteerd bij balie drie, ik mag gaan liggen. Het is niet te geloven.

“Hé, ben jij er nu alweer?” vraagt een verpleegster opgeruimd aan een woest dronken meneer in een ruimte opzij. De man gromt en gnuift. “Je ging vanmorgen zo goed weg,” zegt het meisje opgewekt. “Ik dacht: die zien we voorlopig niet meer terug.”

Ik vind het hier helemaal niet leuk.

Het is 18.00 uur. De spuit zit erin, ik vertoon geen allergische reacties en mag gaan. Dean is opgenomen op de afdeling Interne Ziekten omdat ze zijn lever niet vertrouwen.

Ik kan zijn auto nergens kwijt. Er is vanavond een thuiswedstrijd van de Cubs tegen de Bulls. Het is een gekkenhuis op straat. De mensen die geen kaartje meer hebben kunnen krijgen, staan voor Deans deur het scorebord in de gaten te houden. Op straat joelt men net zo hard mee als in het stadion.

Iedereen is thuis, ook de jongen wiens naam niemand weet. Joe wacht me op. “En?” vraagt hij. Ik ga zitten aan de keukentafel en breng verslag uit. Mary toont nog enige interesse voor Dean, de twee jongens blijven doorvragen over alle ins en outs op het gebied van besmetting. Ja jongens, Dean is doodziek en ik heb ook een leuke dag gehad, dank je. Ja inderdaad, ik ga zo nog even naar hem toe om wat spullen te brengen en dan probeer ik vanavond nog langs een wasserette te gaan. Ja, ik ben blij dat ik morgen naar huis ga, naar Nederland, waar mijn huisarts mij door zal sturen naar het artsenslaboratorium voor een bloedtest en waar ik de volgende dag kan bellen voor de uitslag.

Er is best wat te zeggen voor Nederland.